Пам'ятайте про Україну!

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація:
"Svoboda"
30 Montgomery Street
Jersey City, N.J. 07302
Телефони: (201) 434-0237
(201) 434-0807
(201) 434-3036
УНСоюз: (201) 451-2200

РІК XC. Ч. 229. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, П'ЯТНИЦЯ, 2-го ГРУДНЯ 1983 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, FRIDAY, DECEMBER 2, 1983 No. 229. VOL. XC.

IУ КОНҐРЕС ВІЛЬНИХ УКРАЇНЦІВ ВІДКРИТО В ТОРОНТО У ПРИСУТНОСТІ 375 ЗАРЕЄСТРОВАНИХ ДЕЛЕҐАТІВ І ЧИСЛЕННИХ ГОСТЕЙ

Торонто (О.К.). — Після цілоденних нарад Пленарної Сесії Секретаріяту СКВУ в середу, 30-го листопада 1983 року, о год. 7:45 вечора президент СКВУ мгр Іван Базарко формально відкрив IУ Світовий Конгрес Вільних Українців, запросивши до Почесної Президії присутніх Владик Українських Церков, серед яких були Митрополит Максим Германюк, Митрополит Стефан Сулик і Єпископ Ізидор Борецький і Михаїл Гринчишин.

Після внесення прапорів представниками молодечих організацій Митрополит Максим провів відповідну молитву, прохаючи Божої помочі у нарадах Конгресу для об'єднання усіх делегатів і сповнення головного завдання — допомоги українському поневоленому народові.

У довшому вступному слові президент СКВУ мгр І. Базарко привітав, в першу чергу, представників усіх віровизнань в особах митрополитів, єпископів, отців і пасторів, а потім ветеранів українських армій Першої світової війни, учасників боїв у Карпатській Україні, воїнів УПА і I-ої УД УНА й інші військові організації. Особливо щиро він привітав українське жіноцтво, що напередодні СКВУ мало свої наради і тепер відзначає 100-річчя українського жіночого руху, як також представників з Австралії, Арґентини, Бразилії, Венесуелі, Европи, ЗСА і Канади, представників усіх організацій і тих делегатів, що,народжені поза межами України, тримають у руках майбутнє української спільноти та збереження її ідентичности.

З уваги на те, що IУ СКВУ відбувається у 50-річчя голодомору, мгр І. Базарко відмітив цей жахливий злочин Москви і закликав присутніх вставанням з місць вшанувати пам'ять 7-ми мільйонів жертв Великого голоду. При цьому також хвилиною мовчанки вшановано померлих членів Секретаріяту СКВУ — о. д-ра Василя Кушніра, першого президента СКВУ, Митрополита Йосифа Шмондюка і о. д-ра протоієрея Семена Савчука.

Звернувши увагу на те, що це соборний Конґрес, який об'єднує усіх делеґатів без різниці віровизнань і переконань, президент СКВУ пригадав, що головним завданням на найближче майбутнє буде спільно і соборно відзначити 1000-річчя хрищення України, і відчитав рішення провідників Церков у цій справі з 1981 року.

В дальшій програмі відкриття секретар СКВУ Василь Безхлібник запропонував згідно зі статутом узгіднену Секретаріятом ділову Президію у складі: предсідник — Ярослав Білак, його заступники, представники шістьох країн, і три секретарі із трьох молодечих організацій, СУМ, Пласт і ОДУМ. На внесок мгра І. Базарка попрошено до Президії також голову СФУЖО Марію Квітковську.

Перебравши провід Конгресу предсідник Я. Білак привітав прибулого на залю Митрополита УПЦ в ЗСА Владику Мстислава, а присутні підтвердили це оплесками і вставанням з місць.

Після майже тригодинної дискусії, яку започаткував д-р А. Лозинський, голова СУМА, внесенням, щоб вставити до запропонованої і надрукованої програми Конгресу окрему додаткову точку після звітів Президії Секретаріяту СКВУ, усі інші точки відкриття і першої пленарної сесії, а саме: привіти проводів Українських Церков і голів центральних крайових репрезентацій, прийняття правильника нарад і прийняття складів комісій перенести на другу пленарну сесію в четвер, 1-го грудня. Першу пленарну сесію Конґресу закінчено відспіванням українського і канадського національних гимнів в 11-ій год. вечора.

Ізраїль домагається припинення антисемітизму в СССР

Ню Йорк. — Виступаючи на форумі Об'єднаних Націй, амбасадор Ізраїля д-р Єгуда З. Блюм домагався від Совєтського Союзу припинення урядового антисемітизму, веденого урядовими чинниками різними способами — за посередництвом засобів масової інформації, виданням різної підручної літератури, творенням антисіоністичних комітетів, очолюваних ніби то „громадськими" організаціями, а насправді офіційними особами.

Д-р Є. Блюм звернув увагу делеґатам цієї міжнародної організації, що в останній фазі владування Леоніда Брежнєва і тепер за керівництва Юрія Андропова, дуже посилилась урядова кампанія проти сіоністів, тобто тих жидів, які далі бажають практикувати свою релігію, або виявили бажання переселитись до котроїсь із західних країн. Оперуючи прикладами і документами, Блюм доказував, що теперішня кампанія звернена проти жидівської культури, яка включає також поборення студій гебрейської історії і культури та взагалі жидівської активности в СССР. „Виглядає, — заявив ізраїльський амбасадор до ОН, — що керівники СССР свою практику творення єдиного совєтського народу перенесли тепер також на жидівську меншину, бажаючи включити її також в „єдиний" совєтський народ". Очевидно, черговою метою совєтської пропаганди, сказав Блюм, є знеохотити жидів від виїзду за кордон і заставити їх критикувати потягнення власної держави, Ізраїля.

Переходячи до теми виїзду жидів з СССР, Блюм домагався дозволу для кожної особи жидівської національности на виїзд до Ізраїля, бо таке право є забезпечене, мовляв, за кожним громадянином Гельсінкськими постановами, підписаними урядами 35-ох держав світу, в тому числі урядом СССР.

В 1979 році 59,000 жидів виїхали з СССР, але цифри еміґрантів ставали з роками все меншими і меншими. В 1983 році тільки 1,100 жидівських родин отримали візи на виїзд до Ізраїля. Ця цифра, на думку амбасадора Блюма, говорить сама за себе. Совєтський уряд зумисно здержав жидівську еміґрацію, а тих, які намагаються отримати візу переслідують органи КҐБ.

Журнал присвятив число питанням релігії в Україні

Кестон, Англія. — Кестон коледж повідомляє, що спеціяльною темою його журналу „Реліджен ін Комміюніст Лендс" (Релігія в комуністичних країнах), числа за зиму 1983 року — це релігійне життя в Україні.

У згаданому числі є такі матеріяли про Україну: „Питання українського православ'я в СССР" — стаття проф. Франка Сисина; „Українська Католицька Церква, Ватикан і Совєтський Союз під час понтифікату Папи Івана Павла II" — стаття Івана Гватя; самвидавний документ „Життя Української Католицької Церкви", самвидавний документ про Йосифа Терелю і про Ініціятивну Групу в обороні прав віруючих і Церкви.

У своїй статті проф. Сисин подає перегляд історії і теперішнього становища Української Православної Церкви. Він твердить, що не зважаючи на леґальне існування Російської Православної Церкви немає окремої української православної церкви, бо вона повністю інтеґрована в Російській Православній Церкві і нею опанована.

Стаття І. Гватя і документи, пов'язані з нею, яскраво насвітлюють трагічне становище католицьких вірних в Україні. Вони є поставлені поза законом і змушені вступати в Російську Православну Церкву, їх суворо карають, часто з великою брутальністю, за спроби відкривати свої церкви чи явно брати участь у відправах, як українські католики.

Кестон коледж уже віддавна хоче створити дослідчу програму, яка займалась би релігією в Україні. Коледж сподівається, що цей випуск журналу заохотить українські громади в західніх країнах уможливити здійснення цього проєкту.

Ціна цього випуску — 5 фунтів; в ЗСА і Канаді — 10 дол. Знижка, якщо купуться гуртом.

Річна передплата — від 1984 року за три числа — 16 фунтів (Великобританія, Европа, поза Европою наземною поштою); летунською поштою до Північної Америки — 18 фунтів; Південної Америки — 19 фунтів, Австралії — 20 фунтів.

У всіх справах слід звертатися на адресу: Keston College, Heathfield Rd., Keston, Kent, BR2, 6BA, Great Britain.

ПЕРЕДРІЗДВЯНИЙ БАЗАР

Юніондейл, Н. Й. — Передріздвяний базар, що його щороку влаштовують тут Сестрицтва св. Марії і св. Ольги при парафії української православної церкви св. Михаїла тут відбудеться 3-го грудня ц.р. від 12-ої до 6-ої год. вечора і 4-го грудня, від 12-ої до 4-ої год. по полудні. На базарі можна буде придбати керамічні вироби, різдвяні прикраси і святочні картки, хустки, біжутерію, вишивані речі. Крім того, будуть там і печиво та складники, потрібні для куті — пшениця, мак і мед.

До послуг зголоднілих будуть борщ, голубці, вареники, ковбаса, капуста, печиво й кава.

Звукозапис „Служби Божої" надається на різдвяний подарунок

Філядельфія. — Служба Божа українською мовою, награна на платівці й на магнітофонній стрічці (касетка), є добрим подарунком на Різдво і їх можна набути у Сестер Василіянок тут за 7 долярів, або поштою з доплатою 1.50 дол., пишучи на адресу або телефонуючи: Sisters of St. Basil, 887 N. 24th St., Philadelphia, Pa. 19130; tel.: (215) 763-7318 або 763-6932.

Службу Божу відправляє о. Лев Ґолдейд, ЧСВВ, який має гарний голос; до святої Літургії співає хор Сестер Василіянок з Матірнього Дому у Філядельфії, дириґент проф. М. Федорів. Платівка і касетка зустріли велике схвалення від тих слухачів, що познайомилися з цим награнням Служби Божої, і до Сестер Василіянок напливають листи з подяками, в яких автори листів підкреслюють те, що ця платівка або касетка якраз дуже добре надається для подарунку в цьому Різдвяному часі, особливо для осіб, які прикуті хворобою до ліжка, чи з інших причин не можуть відвідувати церкву в неділі і в свята. Є це також добрим дарунком для тих, які через погоду не можуть вийти із своїх помешкань в той чи інший час.

ВІДКЛАДЕНО ПРОГРАМУ В УІА

Ню Йорк. — З Українського Інституту Америки повідомляють, що програму про Великий голод в Україні 50 років тому, що її запланували українські студенти на неділю, 4-го грудня ц.р., в приміщеннях УІА, відкладено до лютого наступного року.

У СВІТІ

ПОЛЬСЬКИЙ УРЯД ПОВІДОМИВ у вівторок, 29-го листопада, що він дозволяє дружині засновника і колишнього лідера забороненої профспілки „Солідарність" Леха Валенси Дануті поїхати до Норвегії і отримати 10-го грудня в імені Валенси його Нобелівську нагороду. Речник польського уряду Єжи Урбан зробив це повідомлення. Але Данута Валенса сказала, що вона поїде тільки тоді, як уряд видасть також візу вибраному Валенсою для супроводу Данути Тадеушові Мазовєцкому. Данута має намір поїхати з 13-літнім сином Богданом і дорадником Валенси Мазовєцким. Урбан сказав, що Данута отримає пашпорт на виїзд і її син зможе поїхати з нею, але справа Мазовєцкого покищо не вирішена.

ПРОКУРАТУРА ЗАХІДНЬОНІМЕЦЬКОЇ столиці Бонну повідомила у вівторок, 29-го листопада, що міністер економіки Отто Лямбсдорф обвинувачується в хабарництві. Головний прокурор зажадав, щоб західньонімецький парлямент позбавив Лямбсдорфа його парляментської недоторканости. Обвинувачення було зроблено після двох років розслідування найбільшого в Західній Німеччині скандалу на протязі всієї історії Федеративної Республіки Німеччині і першим подібним обвинуваченням міністра західньонімецького уряду. Разом з Лямбсдорфом у корупції обвинувачуються ще чотири високі особовистості: колишній міністер економіки, а тепер директор другого по величині західньонімецького банку Ганс Фрідріх та ще інші три службовці.

ЗАХІДНІ ДИПЛОМАТИ повідомили у вівторок, 29-го листопада, з Пакістану, що 10-го листопада відбулася невдала спроба замаху афганських повстанців на міністра оборони Афганістану генерала Абдель Кадера. Два повстанці стріляли в генерала, але не поцілили його, лише потерпіли два вояки, які правдоподібно були його охоронцями. Вони легко поранені.

ЯК УЖЕ ПОВІДОМЛЯЛОСЯ, в Китаї, особливо в Пекіні, заборонено тримати домашніх собак. Власті Пекіну зарядили знищити до 1-го грудня всіх собак у цьому місті. У вівторок, 29-го листопада офіційно повідомлено, що понад 200,000 цих тварин було потоплено або вбито палицями. Офіційний речник заявив, що кожна собака, яка ще залишилася „буде вбита на місці". Заборона тримати домашніх тварин у містах пояснюється санітарними причинами і заходами безпеки. В минулому в Китаї проводилися тотальні кампанії винищення, наприклад, мух, горобців та ще дечого або й декого.

ЛІВИЙ УРЯД СУРІНАМУ заявив у вівторок, 29-го листопада, що він знешкодив спробу державного перевороту та арештував у зв'язку з тим 10 осіб. Заступник команданта військової поліції майор Марсел Зіув сказав на пресовій конференції, що змовники розповсюджували листівки, які підбурювали до безпорядків, підпалили державну радіостанцію, декілька урядових будинків та складів. Він також заявив, що змовники підготовляли почву для нападу найманців і сурінамських вигнанців, які живуть в Голляндії.

МЕДИЧНИЙ УНІВЕРСИТЕТ на Ґренаді розпочне свою нормальну діяльність у січні наступного року. Керівник цієї медичної школи Чарлз Модіка, повідомляючи про відновлення діяльности медичного університету, сказав, що колишні його студенти зможуть повернутися на Ґренаду, або продовжувати навчання на острові Барбадос. Студенти, які пережили важкі хвилини „революційних" та воєнних подій на Ґренаді, можуть боятися повернутися на цей неспокійний острів, тому для таких організовано навчаннмя на Барбадосі, яке почнеться одночасно з початком навчання в Сейнт Джорджес, тобто 9-го лютого 1984 року.

ЗАЦІКАВЛЕНІ ПОЛЕТОМ міжпростірного корабля Колюмбія докладно слідкують за його 9-денним полетом і при допомозі далековидів та інших притягаючих апаратів бачили переліт корабля над Ню Йорком у формі блищачої зірки о год. 5-ій по полудні в середу, 30-го листопада, в четвер і в п'ятницю, приблизно о год. 4:40 по полудні.

В АМЕРИЦІ

ПРЕЗИДЕНТСЬКА КОМІСІЯ для поборення зорганізованого злочинства, яку очолює нюйоркський суддя Ирвінг Кофман, розпочала свою працю з великим розголосом засобами масової інформації і свідченнями таких видатних особистостей, як, наприклад, генеральний прокуратор Вілліям Френч Смит, директор ФБІ Вілліям Вебстер і голова федеральної аґенції для поборювання наркотиків Френсис Маллен. Усі вони однозгідно заявили, що зорганізоване злочинство в З'єднаних Стейтах Америки порушує дослівно кожний аспект життя американських громадян і коштує платників податків більйони долярів, не згадуючи про персональну загрозу багатьох тисяч осіб, які гинуть від рук скритовбивців, посланих мафією. „Наша свобода, наші закони є загрожені організованими злочинствами, дію яких треба за всяку ціну зменшити до мінімуму, а то й припинити взагалі", — заявив ґенеральний прокуратор В. Смит.

НЕ ЗВАЖАЮЧИ НА РІШЕННЯ робітничої профспілки автобусних робітників компанії Ґрейгавнд, які відкинули великою більшістю пропозицію розв'язки і закінчення страйку, автобуси цієї лінії будуть чинні з допомогою нових водіїв. Речник компанії, зглядно її голова Джан Тітс заявив, що Ґрейнгавнд не може більше ґарантувати праці для 12,700 страйкуючих робітників, бо вони зіґнорували кількаразовий заклик компанії і займаються ребелією проти власного хлібодавця. Автобуси Ґрейгавнд, за малими вимками, курсують майже на всіх лініях.

У ЗВ'ЯЗКУ З ЕЛЕКТРИЧНИМ зіпняттям в Білому Домі, один поверх нижче від бюра президента Роналда Реґена, загорілись деякі предмети і дим скоро заповнив коридори двох поверхів. Сторожа скоро погасила вогонь і великих знищень не було. Речник Білого Дому Ансон Френклин заявив, що вогонь розпочався на стелі в їдальні. Реґен був присутній у бюрі, але на рекомендацію охоронців не покидав приміщення, бо безпосередньої загрози для нікого не було Декілька пожежних груп відгукнулись на сиґнал і прибули за кілька хвилин на подвір'я Білого Дому.

АМЕРИКАНСЬКЕ ВІЙСЬКОВЕ леутнство, переводячи експериментальні випробування пробувало знищити лазерною зброєю на відкритому морі об'єкт, який нагадував крилату ракету, подібну до тієї, якою вже віддавна страшить Москва З'єднані Стейти Америки, особливо від часу, як ЗСА розпочали розміщувати в країнах НАТО свої ракети середнього засягу Першінг-2 і крилаті. У пізнішому повідомленні летунської команди було сказано, що випробування відбулось успішно і літаки за кілька секунд знищили запримічений об'єкт, який летів низько над водою на Пацифіку біля місцевости Пойнт Маґу в Каліфорнії.

РЕЧНИКИ БІЛОГО ДОМУ признались, що вони отримали писемну погрозу про заплановані бомбові замахи на Білий Дім, Капітоль й інші федеральні установи у Вашінґтоні від закордонних заприязнених розвідчих центрів і тому було введено запобіжні протизаходи. Мусулманські терористи, прихильники іранського мулли аятолли Хомейні погрожували, що вони висадять в повітря Білий Дім і будинок Державного департаменту. Тягарові автомобілі з піском і поліційні авта залишилися покищо на місцях аж до відкликання, — заявили речники, які не бажали бути названими.

ОДИН З ДЕМОКРАТИЧНИХ кандидатів на президента, негритянський проповідник Джессі Джексон, перебуваючи коротко в Ню Йорку, висловив бажання зустрінутись з посадником цього міста Едвардом Качем, який, очевидно, погодився на таку зустріч. Джексон дещо розчарований розвитком подій серед демократів-негритян в Ню Йорку, бо під час його відсутности Волтер Мондейл, чоловий кандидат демократів на президента, був підтриманий негритянськими політиками в Гарлемі, включно з конгресменом Чарзлом Ренґелем, який вважається лідером чорних демократів в місті.

У ВАШІНҐТОНІ РОЗПОЧАЛАСЬ ДРУГА ТУРА ПЕРЕГОВОРІВ

Вашінґтон. — Щойно закінчились переговори між З'єднаними Стейтами Америки й Ізраїлем у справі не тільки поліпшення відносин, але рівночасно затіснення співпраці, зокрема на стратегічному відтинку, які закінчились підписанням договору про збільшення американської допомоги для тієї близькосхідньої держави, як у Вашінґтоні розпочалась друга тура переговорів менш-більш у тій самій справі між президентом Роналдом Реґеном і президентом Ливану Аміном Ґемаєлем, який прибув безпосередньо з Парижу на військову летунську базу Ендрюс біля Вашінґтону в середу вечором, 30-го листопада.

Головною турботою Уряду ЗСА на Близькому Сході є добитися виведення всіх закордонних військ з теперішнього Ливану і допомогти ливанцям закріпити свою владу та дійти до порозуміння між ворогуючими фракціями, які все ще, не зважаючи на військові дії, не переривають між собою зв'язку. Головною перешкодою у цьому намаганні є Сирія, виразний і відкритий сателіт Совєтського Союзу, яка не тільки вдержує на території Ливану свої військові частини в силі біля 30,000 вояків, але накопичує в себе таку силу совєтської модерної офензивної зброї, що викликує підозріння у Вашінґтоні і багатьох столицях арабських держав щодо замірів Сирії в Ливані і на Близькому Сході взагалі.

По дорозі до Вашінґтону А. Ґамаєль поступив до Риму, де зустрічався з Папою Іваном Павлом II та італійськими політичними діячами, і до Парижу. Обидві держави, крім ЗСА і Великобританії, вдержують свої мирові корпуси в Ливані і президент Ґамаєль використав нагоду, щоб особисто зустрітись з керівниками тих держав, які допомагають Ливанові розв'язати чи зглядно припинити громадянську війну в його країні.

Р. Реґен й інші офіційні речники ЗСА слухатимуть нових пропозицій Ґемаєля, але не всі переконані, що під час цих розмов буде зроблений перелім. Новою справою є пропозиція Савдійської Арабії, що Сирія виведе свої війська з Ливану, якщо її буде доставлений плян виведення ізраїльського військового контингенту.

ВІДНОВИЛИ ПЕРЕГОВОРИ В СПРАВІ ДАЛЕКОСЯЖНИХ РАКЕТ

Женева, Швайцарія. — Делеґації ЗСА та СССР зустрілися у вівторок, 29-го листопада, на черговій сесії переговорів про обмеження далекосяжної стратегічної ядерної зброї і погодилися продовжувати розмови.

Сесія, яка відбулася після зриву переговорів минулого тижня про зменшення в Европі кількости ядерних ракет середнього засягу, може свідчити про бажання совєтської сторони продовжувати переговори про міжконтинентальні балістичні ракети ще й в 1984 році після зимової вакаційної перерви.

Перед сесією американські офіційні представники говорили, що, якщо Совєтський Союз захоче покинути і ці переговори драматично, то дана сесія буде найращою нагодою для нього. Але так не сталося. Як виявилося, сесія тривала понад три години, опісля повідомлено, що наступна зустріч відбудеться в четвер. Совєтська делеґація, включаючи голову делеґації Віктора Карпова, також погодилася зустрітися приватно з двома американськими сенаторами, Арленом Спектером, республіканцем з Пенсильванії, та Карлом Левіном, демократом із стейту Мишиґен.

Обидві делеґації погодилися не робити конкретних публічних заяв, але Карпов сказав репортерам після сесії, що: „Немає покищо жадного поступу. Як я вже пояснював багато разів, постава американської сторони не надається для угоди"

Згідно з іншими повідомленнями з сесії, Карпов скаржився на розміщення нових американських ракет середнього засягу в Західній Німеччині, Британії та на Сицілії, що примусило Совєтський Союз вирішити припинити переговори про ракети середнього засягу.

Якщо розміщення буде продовжуватися, Карпов сказав, тоді Совєтський Союз буде змушений переглянути свою поставу також і на переговорах про стратегічні ракети. Але, згідно з тими ж повідомленнями, Карпов не уточнив, які будуть результати такого перегляду совєтської постави.

Завваги Карпова після сесії розглядаються західніми експертами як відносно помірковані.

Вийшла книга про освободження Відня в 1683 році

Відень, Австрія (ОУПС). — При фінансовій допомозі Відділу культури міста Відня й міністерства науки в Польщі вийшла накладом державного наукового видавництва книга п.н. „Студія Австро-Польоніка", за редакцією Й. Бушка й Вальтера Ляйча, присвячена в цілому освободженню Відня від турків у 1683 році.

Крім передмови книга містить на 480 сторінках 23 статті австрійських і польських істориків на тему облоги й звільнення Відня в 300-річчя цієї „зворотної точки в політичному розвитку Европи".

В книзі вражає брак участи українських істориків в опрацюванні поодиноких проблем, а в слід за тим — промовчання козацької участи в освобожденні наддунайської столиці, включно з заслугою Юрія Кульчицького. Єдина стаття В.А.Серчика про „Взаємини між Річпосполитою, Росією й Австрією перед Віденською битвою" аналізує ситуацію України після Переяславської угоди в 1654 році та ролю деяких українських козацьких гетьманів у протиосманських заходах Польщі, Росії й Австрії.

Книга видана німецькою й англійською мовами і має вона широкий ринок збуту.

У наступному числі Українського Тижневика:

In The Weekly, December 4:

- Fourth World Congress of Free Ukrainians opens in Toronto.
- Dr. Myron B. Kuropas on "Ukrainian American efforts to resettle displaced persons, 1944-54" — part I of a series.
- From our pages in 1939.
- Part III of Nestor L. Olesnycky's analysis of the Kungys case.
- Coverage of the Ukrainian Youth League reunion by Helen Perozak Smindak.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Svoboda USPS (30-420 ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302
Subscription: 1 year — $40.00, 6 months — $22.00, 3 months — $12.00.
UNA members $1.25 a month. Change of address — $1.00. Make check or money orders payable to "Svoboda"
Postmaster: Send address changes to:
"Svoboda" • P.O. Box 346 • Jersey City, N.J. 07303
P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Страхіття атомової війни

В неділю 20-го листопада на телевізійному каналі 7(Ей-Бі-Сі) від 8-ої до 11-ої години вечора висвітлювали фільм „Один день пізніше". Це був показ страхіття, що ним є атомова війна: фантазійна історія вибуху третьої світової війни, в якій Совєтський Союз скинув бомбу на Кензас Сити, посіявши смерть і руїну. Розпочалася історія від „инциденту" на кордоні Західньої і Східньої Німечини, однієї з сучасних міжнародних „бочок пороху", і той инцидент довів до зудару між двома світовими потугами, які обмінялися вистрілюванням одна проти другої далекосяжних ракет з атомовими головками.

Ще задовго перед висвітленням цього фільму велася у пресі дискусія, чи варто продукувати фільми, які жахають глядачів своєю тематикою, і чи варто висвітлювати фільми, які насправді мають односторонній політичний характер. Нюйоркський щоденник „Ню Йорк Пост" просто закинув творцям того фільму, телевізійній мережі Ей-Бі-Сі, що вони „роблять дарунок Юрієві Андропову". Під впливом цієї публічної дискусії і критики речники телевізійної сітки признали, що фільм не для дітей і підлітків до 12 років віком,і радили батькам дітей у такому віці, щоб вони своїм дітям не дозволили бачити цей фільм. Таке страхіття може залишити на молодій душі невилікувальну рану.

Було теж згори відомо, що фільм „Один день пізніше" використають ліберальні кола для своєї пацифістичної пропаґанди, що у практиці проявляється у спротиві політиці Роналда Реґена, який слушно твердить, що мир мусить спиратися на силі,і тому змагає до підвищення арсеналу американської зброї до рівня совєтського арсеналу. Безпосередньо після висвітлення згаданого фільму подавано коментарі — і найважливішим був згори домовлений коментар самого державного секретаря Джорджа Шулца. Він не докоряв продуцентам фільму „Один день пізніше", а тільки радив, щоб цей фільм показати також совєтським громадянам, щоб і в Совєтському Союзі найширші маси усвідомили, що саме грозить світові від нової війни в атомовій добі. Відомо ж, що Кремль грішми, аґентурою, інфільтрацією активно підтримує пацифістичний рух у західних европейських країнах і в Америці, — але забороняє найменшу пацифістичну пропаґанду у себе. Був уже випадок, що малий гурток наївних закордонних туристів, які прилетіли до Москви і пробували вчинити на Червоній площі у Москві демонстрацію під гаслом — миру в світі, переконався в тому, що це неможливе, бо цих демонстрантів із Заходу негайно оточували, вкидали до поліційних автомобілів і відправляли на летовища — назад туди, звідкіля приїхали.

Це правда — ніхто війни не хоче. Тільки людина несповна розуму могла б бажати атомового зудару між потугами, які мають атомову зброю — бомби, ракети, атомові „головки" до гарматних стрілен. Сорок років тому ЗСА скинули першу атомову бомбу на Гірошіму в Японії, а три дні пізніше — на Наґасакі. Ті бомби викликали страшне спустошення, хоч були „малі", тобто потужністю 20 кілотонн, що рівняється 20 000 тонн ТНТ. Тепер суперпотуги мають до розпорядження бомби, що їх оцінюють вже не на „кілотонни", а„меґатонни", — а одна меґатонна бомба має вибухову силу одного мільйона тонн ТНТ.

У тижневій програмі телевізійних показів, що був додатком до недільного нюйоркського щоденника „Дейлі Нюз", сказано, що „треба тільки дев'five меґатонн-бомб, щоб змести з лиця землі всю Америку". Докладно не відомо, скільки атомового і водневого арсеналу мають сучасні члени „атомового клюбу" ЗСА, СССР, Британія, Франція і Китай (засекречено мають її і деякі інші країни). Але рахують, що є їх коло 50 000. Значить, практично, існуючий атомовий арсенал у світі цілком достатній, щоб винищити людство. Тому є теоретики, які твердять, що у третій світовій війні ні одна сторона не зважиться вжити атомової зброї, свідома, що друга сторона може також знищити її, і що у висліді настане ера, відома тільки з біблійної історії про потоп, що затопив світ, і з якого залишилася тільки горстка людей і по парі тварин на оцілілому Ноєвому ковчезі...

Фільм „Один день пізніше" буде напевно використаний комуністичними і комунофільними пацифістами. Але це не змінить ходу світових подій. Єдина надія на врятування світу й людства у тому, що й Кремль не хоче війни. Не тільки тому, що СССР боїться Заходу, але тому, що треба би таку війну вести на два фронти — проти Заходу і проти Сходу, і що треба б дати зброю в руки мільйонам власних громадян і сателітських народів, які ненавидять большевицький режим. Фільм „Один день пізніше" з його страхіттями забудеться, але лідери світових потуг не забувають, що не можна розпочинати війну, яка була б загибеллю всіх воюючих сторін.

Володимир Душник

ДАЛЬШІ ТАЄМНИЦІ НАВКОЛО АНДРОПОВА

Закордонні часописи не перестають спекулювати на тему відсутности Юрія Андропова, генсека Комуністичної партії і президента СССР, якого не видно було в Москві від 18-го серпня цього року. Він є першим головою СССР в новітніх роках, який не був приявним на святі „Жовтневої революції", що її відзначували совєтсько-московські проводирі як звичайно 7-го листопада. Офіційні вияснення Кремля не кажуть нічого, бо ці трафаретні повідомлення про те, що Андропов „виліковується з катару", хіба нікого вже не переконують.

В дипломатичній колонії в Москві кружляють чутки, що Андропов є на смертному ложі, бо він терпить на хворобу серця, його нирки не в порядку і що в останньому часі він хворіє „хворобою Паркінсона". Як воно не було б, а дні Андропова, мабуть, почислені. Існує можливість, як в часі хвороби Брежнєва, в Кремлі вже провадиться позакулісова боротьба в справі наслідника кремлівського вождя.

Традиційно під час такого „інтерреґнум" у Кремлі совєтська закордонна політики є пасивною. Ми знаємо, що Москва мала суґерувати (якщо не приказати) палестинцям в Ливані закінчити братовбивчу боротьбу проти Арафата та його прихильників біля міста Тріполі в Ливані. Деякі американські спеціялісти в совєтських справах добачують „вікна нагоди" для Америки для зручного використання тієї нагоди, яку дає оце „інтерреґнум" у Москві.

Вимагає сильного і негайного зосередження уваги світу і вибухова ситуація на Близькому Сході, загрозливе положення в Центральній Америці та роззброєнева конференція в Женеві. Тут є певні можливості для більшої ініціятиви та свободи діяння Америки.

Але президент Реґен не завжди цілком вільний для певних рішучих дій на відтинку закордонної політики. Дуже часто його обмежує інколи незадоволений Конґрес, примирливі союзники в Европі та грядучі президентські вибори в 1984 році.

Одначе, якщо Андропов дійсно дуже хворий і якщо совєтські провідники мають справді зв'язані руки його хворобою, то виходить, що СССР під цю пору є менш небезпечним противником навіть якщо це тільки хвилево. Америка в цьому випадку має очевидно більшу свободу рухів. Рішуча постава Америки в Ґренаді усунула потенціяльну небезпеку на Караїбському морі і драматично піднесла престиж президента Реґена й Америки в цілому світі.

Без сумніву, Америка має тепер більші можливості для активної дипломатії на Близькому Сході, а головно для переконання Сирії, що її войовнича постава, нехай і з підтримкою Москви, не в силі змінити положення в Ливані без остаточної конфронтації з Америкою та трьома іншими країнами, збройні сили яких є „на сторожі миру" в Ливані, а саме з Британією, Францією і Італією, а може також і іншими членами Об'єднаних Націй.

Вже по написані цієї статті лондонський щоденник „Дейлі Експрес" подав повідомлення пресового агентства Асошіейтед Пресс з 16-го листопада, що син попереднього совєтського президента Леоніда Брежнєва Юрій прострелив Андропова, що і є причиною, що Андропова не видно вже понад три місяці. Західньоевропейські звідомлення твердять, що, будучи шефом КҐБ, Андропов мав очорнити родину Брежнєва, закидаючи синові Брежнєва різні нелегальні зловживання. В статті далі сказано, що ці повідомлення поширює саме КҐБ в Західній Европі. Андропов начебто був поранений у руку, тому він не бере участи у жадних офіційних функціях, чекаючи на „загоєння" рани.

А вміжчасі західні кореспонденти ствердили, що Юрій Брежнєв працює на своєму становищі в міністерстві торгівлі. Отже справді містерія.

З ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ

10,000 ПЛАТІВОК

(Копія листа до д-ра Ярослава Падоха, голови НТШ)

Читаю „Свободу" з 15-го листопада. Та й прийшло мені на думку, що часами треба вірити в народну пословицю, а саме, що число 13-те нещасливе, а число 7-ме щасливе. От Ви відколи на 7-ій вулиці ще й під числом 71 стали президентом НТШ і також перенесли НТШ з 13-тої вулиці близько 7-мої вулиці, відразу сотки тисяч долярів почали приходити на Ваші руки. Мене зацікавила новинка у „Свободі", що Марія Ясінська-Мурована пожертвувала 10,000 дол. на НТШ на збирання і зберігання музичних рукописів, друкованих і недрукованих, збірки українських платівок і дослідження музичної творчости.

Бути на 7-ій улиці і мати книгарську-музичну крамницю і не звернути увагу на таку історичну річ було б гріхом.

Отже я і син жертвуємо для НТШ повний вибір платівок десять-цалевих. Буде їх приблизно 10,000. підготовіть місце і ми вам їх доставимо. Хай жиє і розвивається НТШ, щоб були живі й здорові всі його урядники і щоб НТШ було записане золотими буквами в історії України.

З поважанням,

Мирон Сурмач
Ню Йорк, Н. Й.

ПРО ПОЛІТВ'ЯЗНІВ, ЮНІЮ І ЛІҐУ

Михайло Марунчак писав у своїй статті п. н. „Нескінчена драма", поміщеній на другій сторінці „Свободи" з датою 28-го жовтня 1983 року. що він після Другої світової війни переводив „докази на Міжнародній Унії Політичних В'язнів, коли йому приходилось виступати від Ліґи Політичних Українських В'язнів у Мюнхені".

Хочу ствердити, що в Центральній Міжнародній Унії Політичних В'язнів (ЦМЮПВ) справи членів Ліґи Українських Політичних В'язнів заступав я як її голова. Списка українських політв'язнів як колишніх в'язнів німецьких таборів в названій Юнії ніхто не ставив під сумнів, тим більше, що я був рівночасно президентом цієї Юнії, вибраним 22-го лютого 1946 року делеґатами різних европейських національностей — „Радою Предсідників" їхніх кацетних організацій і я користувався повним довір'ям цієї Ради разом із українською Ліґою Політичних В'язнів.

Михайло Марунчак до поданих ним труднощів відносно доказів про в'язнення українців німцями додав, що і тепер дальше є трудно це доказувати, бо багато кацетників-українців повмирали, „помер також Володимир Стахів, перший голова Ліґи Українських Політичних В'язнів...".

Це твердження також мушу заперечити, бо першим головою Ліґи Українських Політичних В'язнів німецьких концентраційних таборів був я — Василь Пасічняк, що можуть потвердити багато колишніх членів Ліґи також тут в ЗСА. Я був вибраний її головою на основуючих зборах осінню 1945 року в Оселі-гуртожитку українських політв'язнів і студентів у Фіріх Шулє, яку то школу для Оселі я здобув від німців через американське військове управління в Баварії.

Василь Пасічник

Моррістовн, Н. Дж.

(Автор передав редакції копії дотичних документів).

ЩЕ ПРО ПОЇЗДКУ ГЕН. ГРИГОРЕНКА

У зв'язку з перебуванням генерала Петра Григоренка в Колорадо появилися дві статті у „Свободі". Ці статті були дуже вартісні, однак вони на жаль, не були повні. Наприклад, Ю. Мушинський пише: „Понеділок плянувався як день заслуженого відпочинку для визначного гостя... В середу генерал П. Григоренко опинився в шпиталі". Шановний автор, на жаль, не сказав, що генерал робив у вівторок і де є той шпиталь, в якому він опинився ? В цьому листі і в залучених матеріялах я хочу поінформувати про відвідини генерала в Лоренс, Канзас, які рівночасно будуть доповненням до його перебування в Колорадо.

За допомогою Олександри Ковальської з Торонто, я запросив ген. Григоренка до університету Канзас, Лоренс, з доповіддю про голод в Україні 1932-33 років; після кількох телефонічних розмов генерал погодився приїхати з тим, що він прибуде до Лоренс у поворотній дорозі з Денверу. У вівторок ми з проф. Флечером поїхали на летовище в Канзас Сити (50 миль) по генерала. По прибутті літака генерал в товаристві перекладача Олександра виїхав з літака на візочку останнім. Це нас дуже насторожило, чому у візочку? Привітавшися з ним,ми завезли його до авта, а згодом до мотелю в Лоренс. Цей факт ми пояснювали його перевтомою в Денвері і думали, що після доброго відпочинку до другого дня його стан здоров'я покращає.

Вечером ми з дружиною запросили генерала з Олександром до ресторану на вечерю поблизу мотелю. По вечері він бажав вертатися піхотою. Того вечора ми зауважили, що його стан здоров'я не змінився. Він

(Продовження на ст. 3)

Людмила Волянська

ТІНЬ АНТОНА ОЛІЙНИКА НАЛЯКАЛА ЗНОВУ „РАД-СОЦ-КОНЦ-ТАБОРІВ СОЮЗ"

IV.

Веде розповідь далі Марченко про те, що перед втечею пішов Антон Олійник до одного старого дядька з Київщини, який був характерником-ворожбитом, щоб розтлумачив йому загадковий сон, що приснився Антонові відразу перед втечею: старий сказав, що втече, але його зловлять, судитимуть і скарають смертю. Антон напівповажно-напівжартома казав, що, адже не розстріляють, бо нема за що, а пристрелити під час ловитви,— це так. Йому здавалося, що віщий дід, кудесник (тут пригадується ворожіння князеві Олегові в сиву давнину) помилився. Антон Олійник не вірив у смерть. Ще тоді не вірив. Це був проте вже 1965 рік, і Брежнєв уже рік був на місці Хрущова.

Це було літо, — продовжує Марченко свою думу-розповідь про Антона, „гурт зеків розташувався над берегом річки, наче на пляжі, в пообідні хвилини. Двоє поринають у воду, пиляють... Той, що вартує, розпочинає пісню, коли хтось чужий наближається." (Добро, що українці вміють і люблять співати, чи то в горі, чи то в щасливості, чи то в праці, навіть на праці каторжній, так як колись по турецьких ґалерах). Цілий місяць тривало це підводне пиляння, і врешті лазівку пророблено-пропиляно. Йти вирішили двоє: Антон і Роман Семенюк. Це сталося 13-го серпня 1965 року, а напередодні, згідно з козацьким звичаєм, як то було „в Царгороді, на риночку, де пив Байда медгорілочку", зібралося у бараці щось із сорок в'язнів: пили тільки чай, бо в таборі хмільного нема: „Антон сидить на чолі столу, напокутті; ледь збуджений, з сяючими очима. Несподівано до бараку приходить старий Афанасов. Робить здивований вигляд, хоч про вечірку негайно дали знати стукачі"... Йому пояснили, що в Антона 'день народження'. Антон пропонує випити чаю начальникові, за 'моє здоров'я'. Каґебіст ухиляється. Роман Семенюк, у якого чудовий голос, заспівує сумну пісню: „З полтавського бою розбитий Мазепа втікав"... Вимовна це пісня. Ми, наприклад, на свободі у Америці не вміємо цієї співати, хоч нам можна б було. А там Мазепу хвалити — це теж відвага.

На другий день — „Найзухваліша втеча за історію політбюра останніх десятиріч здійснилася". Через чотири години кинулася погоня їх знайти, але „продуманий до найдрібніших деталів плян не підвів"..

Марченко не описує докладно самої втечі, може й тому, що не мав відомостей, а може тому, щоб не відкривати владі того, чого вона ще не вивідала. Знаємо тільки, що втікачі враховували навіть таке, що з побутових таборів могли в цей час тікати „вурки" — кримінальники.

Антон Олійник і побратим Роман Семенюк бігли тайгою, їхали попутніми автомашинами. Дібралися так до Рязані, далі потягами йшли перегони з каґебістами, досі успішні. Через два тижні — лист з Дніпропетровська — умовлений текст — співв'язні дізналися, що обидва втікачі на волі, в Україні. „Зона тріюмфувала", — аж впиваючись з радости констатує це Валерій Марченко, хоч він сам тоді не був учасником тих подій, але „тисячі доріг, мільйон вузьких стежинок мене на ниву батьківську веде"...

Обидва, Антон і Роман на Україні, „пливуть Дніпром на пароплаві, милуючись краєвидом осіннього Подніпров'я", бож „нема на світі України, немає другого Дніпра" — і „могутній і красний Дніпро, і нема йому рівної ріки в світі". — Так сказали про Дніпро великі два — Тарас Шевченко і Микола Гоголь.

Антон „дослухається до тонів рідної мови в юрбі незнайомих, але таких близьких рідних краян-земляків. Збуджений Олійник забалакував з людьми, розпитуючи про біди й клопоти". Для ілюстрування цих розмов наводить Валерій Марченко зустріч з молоденською 17-річною українкою, що втекла з колгоспного рабства, де її'прикріплено' на все життя. Вона бажала поступити вчитися в технікум, але її не прийняли, бо витримати вступні іспити тяжко сільській дівчині „рівень бо знань учнів з провінції далеко відстає від міських".

Це ж та сама політика, що й за німців: „нур фюр дойче", але німці були відвертіші і признавалися до того, що окупованим до певних речей зась. А в большевиків все забріхане: вчитися всім вільно, але декому „вільніше". По містах, де переважає не українське населення, вчитися легше, школи вивінувані добрими учителями й усім потрібним. На селах, натомість, вчаться діти в препоганих умовах, і часто-густо мусять, замість вчитися — іти до колгоспу щось там „вибирати" на полі (і,звичайно, вручну, бо „техніка, то тонка штука", або машин нема).

Мав Антон також зустріч з учителем з Харкова, де нема ніодної української школи, а це ж у другому по величині, після Києва, найбільшому місті так званої „Української Совєтської Соціялістичної Республіки". Чи ж не дивогляд?!

Бачили наші відважні втікачі й безпросвітних п'яниць, молодих людей, що „заморюють черв'ячка" — свою совість, п'ючи горілку з кожної найменшої нагоди, щоб не думати над своєю і своїх ближніх долею в большевицькому ‚раї'.

Далі їхній шлях ішов на Київ, у золотоверхий Київ, де колиска української державности й культури, а тепер — це зрусифіковане місто, а зі стін „плювали чужомовні оголошення і зневажливо кривилися продавщиці в крамницях на ввічливе українське ‚перепрошую'".

— Так і пише Марченко, немов би читаючи сам всі ті оголошення й чуючи зневагу від нахабних московських або обмосковлених „девушок" по крамницях, що в своїй пашехонській тупості не знають, які ж вони примітиви, якщо вони думають, що українська співуча мова є гірша за ‚черстве кацапське слово", як висловлювався про російську мову ще Шевченко у свій час. У Києві окупант розпаношився і він сміє тепер називати українську мову — „бандєровщіной", а всіх українців залякано тим, що вони „такіє ужасниє націоналісти". Але це тут, у Києві, виступив Антон Олійник з безстрашним зверненням до киян із східців перед Софійським собором.

(Продовження буде)

Д-р Максим Бойко

НА СЛУЖБІ ГРОМАДИ І КООПЕРАТИВНОЇ ІДЕЇ

(На порозі 75-ліття інж. Андрія Качора)

На службі громади ми зустрічаємо три категорії людей: одні щодня жадають повного бою за справу громади, другі лише помагають, а треті дбають тільки про себе та власні вигоди. Про останніх кажуть, що їх нема між нами, а про перших, що вони були, і тоді вичисляють їх заслуги. Зрідка так буває, що син протоптує шлях від того сліду, де скінчив його батько. Тоді естафета передається без перебоїв. Іноді батько і син однакові — „моя хата з краю". Конструктивною буває середня категорія — помагає всюди творити народне добро. Про одного з тих, що без решти себе затрачує для творення тривалих вартостей, ми хочемо розказати в цій статтейці.

Андрій Качор відомий у Львові, потім — на еміґрації — у Вінніпеґу в Канаді. Народився він у у Борщовичах коло Львова у 1908 році. Там же пройшов повну народну школу, а на шляху середньої освіти вже мав перепони: мусів її здобувати, примінюючи комбіновані заходи — за порадою своїх колишніх учителів пішов працювати у майстерню, у Львові, щоб себе утримувати та заплатити школу. Стрижнем середньої його освіти стала Учительська семінарія „Рідної Школи", яку скінчив на протязі трьох років іспитом зрілости, а матуральне свідоцтво реальної гімназії здобув екстерном у 1930 році. Мета: студіювати у Школі Закордонної Торговлі у Львові, але на її оплату при скромних заробітках не вистачало грошей. Андрій Качор тоді обрав коротший шлях — кінчив однорічний Курс абітурієнтів „Рідної Школи", що був достосований до потреб тогочасного життя і давав підготовку до практичної праці, бо в гімназії вчили „щось" про „все", а тут треба було знати „все" про „щось".

Але нашого Ювілята манила ще і друга галузь — журналістика, яку він почав у 1928 році в тижневику „Неділя", починаючи від розвагового кутка, що його перед тим вів суддя М. Присташ. Працюючи у Львові, Качор не забував про „країну літ дитячих", доїздив до Борщович і там організував „Церковну касу" та вів книговодство кооперативи „Надія". В 1931-32 роках відбув він дійсну службу в польській армії та, вернувшись до Львова, далі вів книговодства у Районовій молочарні в Пикуловичах. Одночасно він працював у читальні „Просвіти", в кружку „Рідної Школи" та у Пласті. Але думка почати і кінчити вищі студії його переслідувала безнастанку. В 1933 році він вписався на заочні студії Українського Торговельно-Господарського Інституту (УТҐІ) в Подєбрадах, Чехо-Словаччина, які скінчив у 1938 році.

Студії в УТҐІ вимагали практики, яку А. Качор провів у кооперативних централях Львова, як „Дністер", „Народня Торговля", „Центробанк", „Центросоюз" і „Маслосоюз". Ці практики частково були платні. Це зблизило А. Качора до кооперативної праці взагалі.

У квітні 1934 року А. Качор почав працю в Краєвому Молочарському Союзі, „Маслосоюз", як організатор, люстратор та інструктор для „Районових молочарень" і цю працю виконував до вересня 1939 року. В 1938 році одружився з Іванною Чернецькою, службовичкою РСУК.

Вміжчасі був співробітником часописів „Неділя", „Діло", „Новий Час", „Наш Прапор", „Господарсько-Кооперативний Часопис", „Кооперативне Молочарство", „Сільський Господар" та інші, але скласти остаточні іспити в УТҐІ йому перешкодила Друга світова війна.

Тяжкі панцери німецьких возів дробили український чорнозем — почалася страшна війна. В цьому стихійному нещасті треба було налагоджувати господарське життя, бо щоденні потреби цього вимагали. В 1940-41 роках праця в Союзі Українських Кооператив у Криниці, на Лемківщині, коли фронти посунулися на схід, перейшла на працю ревізора РСУК у Львові з призначенням керманича молочарського сектора на Краківську область (до нього належало 27 великих районових молочарень). Але в кінці 1943 року німецькі вози завернули свій напрямок знову назад до Берліну. Західня Україна після перемаршу ворожих військ в короткому часі зазнала другої совєтської окупації: силою невідрадних умовин А. Качор опинився на еміґрації в Авґсбурзі. Тут знову вир кооперативного життя пірвав його у свої триби.

Але надія закінчити вищу школу слідом ходить за колишнім студійником: тут, у 1946 році, відновляє працю Український Вільний Університет, а найперше — навчання почала Українська Економічна Висока Школа у Мюнхені (УЕВШ) в листопаді 1945 року, лише в початкових семестрах. До цієї школи зголосилося певне число старших віком студентів з різних колишніх шкіл, і в 1946 році для них відкрито було 5-ий семестр; почалося оформлення і для нашого ювілята. І тут знову колода під ноги: його особисті речі загинули в дорозі до Берліну; осідок УТҐІ підпав під червону владу; А. Качор лишився без жадних високошкільних посвідок пророблених курсів. Залишилася можливість опитування колишніх керівників курсів УТҐІ, але їх відшукати не так легко. Врешті виявилося, що Подєбрадська школа своє діловодство залишила в місці осідку. Тож була можливість повторити матеріял за пройдені чотири семестри і, за порадою проф. Б. Мартоса, вписатися на 5-тий семестр. З 1-го квітня 1946 року А. Качор став знову студентом рідномовної школи на чужині.

Але вир кооперативного життя на еміґрації такий був сильний, що колишнім кооператорам не дозволяв гайнувати часу, а з морального обов'язку вони мусіли бути провідниками раз вже обраного шляху. Тут були давні мужі кооперації, як Ю. Павликовський, А. Мудрик, А. Палій,В. Кохан і теоретик проф. Б. Мартос. Андрій Качор заініціював з'їзд кооператорів з терену Німеччини, що відбувся 8-9 червня 1946 року з участю 93-х кооператорів. З'їзд ухвалив основувати Об'єднання Українських Кооператорів на Еміґрації; створено кооперативну централю „Центросоюз", що його згодом змінено на „Унію", в якій А. Качор працював організатором та люстратором. В нього була думка про цю установу написати окрему монографію.

Тепер він, студент УЕВШ — живе викладами, іспитами та щоденно доїжджає з Авґсбурґу до Мюнхену. По дорозі є багато часу на побічне роздумування. Його знову пориває в свої обійми журналістика; Андрій знаходить час співпрацювати з „Нашим Життям", „Українськими Вістями", „Часом" (Фюрт), „Неділею"та іншими. Подолавши всі верифікаційні труднощі, додаткові іспити,

(Закінчення на ст. 4)

Віндзор попрощав св. п. Семена Корбана

Десятого серпня цього року, в ранніх годинах рознеслася по нашому місті сумна вістка, що помер добре відомий усім Семен Корбан, голова Стрілецької Громади і продавець нерухомостей фірми Ф. Кулик. Він був самітній, член численних організацій, колишній голова віндзорського відділу Комітету Українців Канади.

Панахиду і похоронні відправи віслужили спільно священики української католицької і православної церков, на бажання Покійного. Тлінні останки св. п. Семена спочили на цвинтарі св. Альфонса у Віндзорі, Онт.

По похоронних відправах відбулася тризна в залі Українського Національного Об'єднання, на якій приятелі і представники місцевих національних організацій і установ прощали св. п. Семена Корбана в його останню мандрівку. Кілька років перед смертю видав він друком свої спомини, з яких довідуємося про його життя

Народився він у селі Буців, повіт Перемишль, 15-го жовтня 1900 року. Змалку виявив велике зацікавлення до книжки. У 1914 році закінчив у перемиській гімназії другу клясу. У 1915 році вмерла його матір, до якої зберіг щиру любов і пошану до кінця свого життя. У 1918 році покликали його до австрійської армії і після короткого вишколу відіслали на так званий італійський фронт. Там він був поранений і попав у полон.

У липні 1920 року повернувся у своє рідне село, допомагав своїй сестрі у господарці, а згодом почав працю у місцевій кооперативі, яка йому дуже подобалася. На тій праці пробув він до 1926 року. Польська поліція не спускала з ока молодого хлопця, що віддався всеціло праці для свого народу.

Св. п. Семен Корбан

Ворожі переслідування змусили його, як і багатьох його однолітків, покинути рідні землі і шукати кращої долі за океаном. Св. п. Семен вибрав Канаду. Спочатку працював в Едмонтоні, потім переїхав до Вінніпеґу, а згодом до Монтреалю. Там він відкрив своє власне підприємство—книгарню і продаж часописів. У всіх тих місцевостях він цікавився українським життям, пізнав багато визначних людей, але економічна криза змусила його залишити Монтреаль. Він вибрав Віндзор, Онт., столицю канадської автомобільної індустрії, де зразу став працівником фірми Крайслера, і пропрацював 9 років. Однак вона його не вдовольняла. Вивчивши задовільно англійську мову, почав працювати продавцем нерухомостей у фірмі Ф. Кулика. Ця праця припала йому дуже до вподоби і на ній працював до кінця свого життя.

Поза фаховою працею св п. Семен віддався цілою душею суспільній праці. З рідної хати вивіз він велику пошану до своєї церкви. Став членом української католицької церкви і щиро їй допомагав. Як колишній вояк вступив у ряди Української Стрілецької Громади і Українського Національного Об'єднання. Він також був довголітнім членом Українського Народного Союзу і Взаємної Помочі.

Багато праці вкладав у свою професійну організацію-Товариство Українських підприємців і професіоналістів. Найбільше свого вільного часу він присвятив репрезентації своїх організацій у місцевому відділі Комітету Українців Канади, був головою відділу на протязі чотирьох років, але разом 38 літ свого трудолюбного життя Покійний присвятив праці в тій установі.

С. Корбан був ентузіястом і відданим збірщиком на потреби розбудови Фундації ім. Тараса Шевченка. Тій установі переслав він 50, 000 долярів, зібраних ним грошей. Крім цього, він зібрав у нашому місті також пожертви на побудову пам'ятника Тарасові Шевченкові у Вінніпеґу (3,900 дол.). Усе це недвозначно доказує, що св. п. Семен Корбан не був пересічною людиною. Його праця для України записала його ім'я золотими літерами в історії нашого міста. З вірогідних джерел довідуємося, що цілий свій життєвий дорібок залишив він на українські добродійні цілі.

Приятель

Святкування 65-річчя Листопадового Зриву в Дітройті

Цьогорічне святкування 65-их роковин Листопадового Зриву в Дітройті, влаштоване Метрополітальним Відділом Конгресового Комітету, пройшло під знаком участи молоді обох шкіл парафії Непорочного Зачаття.

Цю активну участь молоді можна розуміти як вияв її вдячности до своїх батьків та всього громадянства Дітройту, яке під проводом Отців Василіян, на чолі з ігуменом Бернардом Панчуком, закупило для неї нову модерно вивінувану школу. Недавно проведений бенкет з цілью придбання фондів на закуп цієї школи, виявив великий ентузіязм громади, яка свідома тих добродійств та позитивних наслідків, які приносять виховання та навчання в своїй школі зі своїми учителями, з великою жертвенністю підтримала цей почин. Бо дійсно школа переживає неначе ренесанс. Її учні здобувають численні нагороди на загальнодітройтських наукових виставках; закінчуючи середню школу, більше ніж половина з них дістає стейтові стипендії на повне оплачення студій та виходять в життя повновартісними професіоналами.

І коли розкрилася куртина на цьому святкуванні 6-го листопада й замайорів великий хор початкової школи, а публіка почула, як з повною посвятою та щирістю співали діти під керуванням своєї учительки Лариси Гнатюк, раділи серця усіх, що тут жива надія має своє оправдання, що не все загине, коли не стане тих, що сьогодні сидять у залі. Вміло підібраний репертуар для дітей початкової школи дав можливість попису не тільки для цілого хору, але також для ряду юних солістів, які дуже вдало вив'язалися зі свого завдання.

Це були Х. Карпінська, З. Ласка, У. Миколенко, Л. Іваницька, Л. Урбан, Т. Кларк, А. Шрубович, М. Рубаха і Л. Юзич. Також хор середньої школи показав докладне опанування репертуару із сольовим виступом К. Андрушків. Рука диригентки виявилась в цікавих інтерпретаціях та динамічних нюансах.

Промову О. Севастіяна Сабола в його неприсутності виголосив Павло Дигдало. Відбігаючи цілковито від стандарту промов, виголошуваних на такого роду святкуваннях, він вказав на любов до батьківщини, отже патріотизм, опертий на релігійно-моральних основах, даючи приклад любови Мойсея, апостола Павла свого народу, а також любови самого Христа, який гірко плакав над долею Єрусалиму, коли закликав: прийдуть дні на тебе і вороги валом тебе оточать і обляжуть і розчавлять тебе і твоїх дітей... І коли сьогодні згадуємо тих героїв-борців, що на вівтар своєї батьківщини поклали свою молодість, свою юнацьку кров і життя своє, то це скріплює нашу віру в українську націю, віру в її відродження і відродження самостійної української держави. Оригінальний зміст цієї промови та логічний виклад наведених аргументів, був чимсь свіжим і нещоденним на цьому святі.

Христина Липецька виявила в трьох піснях прекрасне фразування, динамічну різнорідність та багату нюансами інтерпретацію, в чому у великій мірі допоміг її супровід Марії Лісовської.

Ліда Кучер продеклямувала уривок з поеми Ліни Костенко „Кровоточивий граніт". У неї оригінальне, приємне забарвлення голосу, уміння моделювати ним та дар вжитися у зміст виголошуваного твору. Велика участь молоді та вдала програна викликали у присутніх переживання, які надовго залишаться в їх пам'яті.

Володимир Баран

Листопадові роковини в Маямі

У неділю, 12-го листопада, маямська громада відзначила 65-річчя Листопадового Зриву. Заходом Об'єднання Українських Організацій у залі Українсько-Американського Клюбу після полудня відбулося святочне зібрання.

Відкриваючи зібрання, голова Об'єднання Тарас Максимович привітав присутнього на залі о. протопресвітера Степана Біляка, нового пароха української православної Святомиколаївської парафії в Маямі. Американським гимном розпочато програму свята.

Слово про Листопад виголосив о. Біляк. У своїй добре опрацьованій доповіді він насвітлив передлистопадові історичні події, які довели до завершення Листопадового Чину. Все це осягнено лише тому, що у Національній Раді була у той час згода та національна єдність. А що діється тепер у нас, у нашій іміґраційній діяспорі? Наша велика громада розбита та роз'єднана. „Хто хоче з нами рахуватись?—зі сумом запитав доповідач.—Лише в єдності сила народу!" Присутні нагородили грімкими оплесками його слово.

З черги деклямували учні суботньої школи українознавства: Івась Пристацький—вірш Лесі Храпливої „Кріс", Наталя Трач—вірш Б. Лепкого „Спіть, хлопці, спіть". Многонадійний юнак, Андрій Ґелембин продеклямував вірш В. Симоненка „Задивляюсь у твої зіниці". Всі вони деклямували чистою українською мовою та з відчуттям. При цьому варто відзначити декляматорський талант Наталі Трач. Коротку змістовну доповідь про Листопад англійською мовою прочитала Дана Максимович.

Святочну програму оживив молодий мистець бандурист Ярослав Антоневич, який на своїй милозвучній бандурі заграв „Запорізький марш" Гната Хоткевича, „Львівські фрагменти" Григорія Китастого, „Прощай, прощай" Григорія Надретнього і свою власну композицію. Його мистецьку гру сприйняли присутні з великим захопленням.

Переведена збірка на українських інвалідів принесла понад 300 дол.

Програму вела досвідчена у цьому ділі, активна та енергійна у нашій громаді Люба Мариняк. Мабуть, вперше святочна програма у нашій громаді була коротка, але добре підготована та виконана.

Свято закінчено українським народним гимном, що його проспівали наші союзянки на сцені у народних строях разом з усіма присутніми на залі.

Б. Остап'як

Ще про поїздку...

(Закінчення зі стор. 2)

мав трудність говорити та ходити. В дорозі до мотелю Олександер сказав нам, що того дня в Денвері генерал був ослаб (щось йому сталось). Слідуючого дня по 10-ій годині ранку ми з проф. Флечером приїхали до генерала до мотелю. В той час він вже був по сніданку і проходжувався по подвір'ї. Побачивши, що його стан здоров'я не поправився, ми запропонували йому поїхати до лікарні на провірку. З трудом ми переконали його, що лікарський огляд йому потрібний. Під час огляди лікар ствердив, що генерал мав легкий „строк" і тому радив нам відвезти його до університетської лікарні в Канзас Сиґі. Генерал нерадо, але погодився, і проф. Флечер негайно завіз його до університетської лікарні в Канзас Сиґі.

Рівночасно я повідомив Т. Гузар в Канзас Сиґі, що генерал є в лікарні, і просив, щоб представники української громади, які заміряли приїхати на його доповідь, відвідували генерала в лікарні. Початково стан здоров'я генерала погіршився. Вміжчасі його син Андрій приїхав до нього до лікарні. В кінці тижня завдяки лікарській опіці стан здоров'я генерала настільки поправився, що генерал з сином відїхали в понеділок до Ню Йорку. Під час наших коротких зустрічей, ген. П. Григоренко зробив на нас дуже добре враження своєю особистістю, здисциплінованістю та незалежністю.

Михайло Палій

Лоренс, Кан.

ЗАХІДНІ І СЕРЕДНЬОЗАХІДНІ стейти щойно закінчують відкопуватись від снігових бур, а метерологи знову заповідають сніговію зокрема в Колорадо і Юта. В наслідок поганої погоди у цих стейтах загинуло досі 47 осіб деякі прямо замерзли у своїх автомобілях на далекобіжних шляхах, не дочекавшись порятунку. Найбільш постраждали від снігових бур стейти: Колорадо, Небраска, Джорджія, Кензас, Міннесота, Айова, північна частина Арізони, Індіяна, Вайомінґ, Тексас і частина Мишиґену.

ПОВІДОМЛЕННЯ

Членам і Відділам УНСоюзу

Повідомляємо Членів і Відділи УНСоюзу, що з уваги на закінчення року, Головна Канцелярія УНСоюзу мусить замкнути рахунки та здепонувати у банках гроші, одержані від Відділів,

не пізніше, як вполудне 30-го грудня 1983 року

Гроші, прислані пізніше вже не зможуть бути зачислені на 1983 рік. З уваги на це, закликаємо всіх Членів УНСоюзу заплатити вкладки, платні в цьому місяці, якнайскоріше, а всі Відділи УНСоюзу вислати розчислення і гроші так скоро, щоб вони наспіли до Головної Канцелярії не пізніше, як у П'ЯТНИЦЮ, 30-го ГРУДНЯ 1983 року до полудня.

Звертається увагу на те, що Відділи, які спізняться з присилкою вкладок, будуть подані як довжники в річному звіті.

Головна Канцелярія УНС

На службі...

(Закінчення зі ст. 2)

вислухані предмети на 5-6 семестрах, врешті 18-го липня 1947 року він дістав посвідку високошкільних студій і став дипломованим економістом. У Европі не багато таких народів, члени яких наслідком політичних умовин дипломуються щойно на 39-му році життя. Приблизно в такому віці були тодішні студенти п'ятого семестру УЄВШ, включно з автором цієї статті.

В пташинному світі є інстинктовне змагання сідати на найвищу галузку, а серед людей нашої пляиети є постійне намагання інтелектуально підносити себе вище, бо цього вимагає справа усього народу. Перед А. Качором ще сьомий і восьмий семестри, дисертація та іспити. Приходили нервові роки еміґрувати, але внутрішній стимул казав сидіти на шкільній лавці бодай рік часу. Врешті 10-го вересня 1948 року він захистив дипломну працю на тему „Українська молочарська кооперація на Західній Україні" і одержав ступінь дипломованого інженера-економіста. Дисертації пишуться на різні теми, головна їх мета навчити кандидата науково впорядковувати матеріял на базі розв'язки якогось питання. Але в цьому випадку ми бачимо другу ціль — історичну вартість науково обробленого матеріялу до історії економії рідної країни: це вже не шабльон „вийти в люди", тут була мета — служити вищій справі. Щоб дипломна праця не припала порохом у кількох копіях, А. Качор видав її у 1949 році накладом 500 примірників; таким чином історична прогалина такого роду кооперації частково була заповнена, а головно даний початок до вивчення її.

Скитальча доля гнала вперед: гостинне перебування в Західній Німеччині підсвідомо кінчалося. В 1950 році А. Качор з родиною переїхав до своєї „обіцяної землі", повної людської свободи — в Канаду, до холодного Вінніпеґу. Початки всюди тяжкі, а в цій країні вони були особливі. То тут, то там праця на щоденний прожиток; доривчо від 1952 року керма Кредитовою Кооперативою Північного Вінніпеґу, невелика занедбана „каса". Але після багатьох років наполегливої праці, у 1982 році, вже нараховує 2000 членів та досягає 10-ти мільйонів долярів оборотових фондів. Отже кооперативна практика у Львові, студії в УТҐІ, потім в УЕВШ — через тисячі кілометрів і десятки років скрізь і завжди вели Андрія Качора на службу громаді, для розвитку кооперативної ідеї через щоденну наполегливу працю і практику.

Наш ювілят Андрій Качор також подарував нам ще одну ділянку тривалої вартости — свою працю на полі журналістики і науково-біографічних творів. Спроба звести реєстр статтей дуже складна, а в наших умовах майже неможлива, їх збереться до двох сотень.

Поміж ними слід згадати дві назви про Кредитівку Північного Вінніпеґу та дві про кооперацію взагалі; разом накарбовано друком 24 назви.

Сліди інж. А. Качора та його родини у Вінніпеґу значні. Його дружина — вчителька українських шкіл; дві дочки — діячки Пласту та інших молодечих товариств. А він сам довгі роки активний член КУК, УВАН, Дому Української Культури та інших установ.

На адресу його характеру треба сказати, що він не зносить розхрістаного мороку, повільного думання, бесід на сходах домівок, нахилів відкладати полагоджування справ на „завтра", або людей-страхопудів народної ниви. В його розумінні, українець має мати кооперативні прикмети, які щодня побільшують народне добро, а не руйнують його.

Закінчуючи ці ювілейні рядки про життя і працю інж. Андрія Качора з приводу його 75-ліття, бажаю йому ще багато сил і здоров'я, щоб міг він практичною працею та своїм журналістично-публіцистичним пером ще далі служити українській громаді, як це він робив досі.

Осінній сезон в УІА

Ню Йорк. (УІА—Р.С-кий)- Ще перед офіційним відкриттям цього сезону пожвавлена діяльність в Українському Інституті Америки (УІА) почалась вже багато раніше такими імпрезами як, наприклад, фільм про життя диких звірят товариства „Одубон", дві прогульки наших сеньйорів до релігійних осередків, влаштовані Комісією суспільної опіки УІА, святкове вшанування д-ра Степана Росохи (10-го вересня), відкриття виставки Ніни Бережницької-Радзіул (17-го вересня), Конференція Українських Професійних Товариств (24-го вересня), Вечір з нагоди видання книжки під. заг. „Українська соціяльна і політична думка в XX столітті" авторства проф. Тараса Гунчака і д-ра Романа Сольханика (5-го вересня), Вечір українських професіоналістів з відчитом про „Значіння інвестицій у фінансовому плянуванні" (7-го жовтня), Відкриття виставки Мирослава Радиша (8-го жовтня), Симпозіюм про Гельсінкську Угоду (8-го жовтня) та інші

ВІДКРИТТЯ

Цей вечір пройшов тихо і скромно. Відкрив його інж. Володимир Назаревич, віцепрезидент УІА, який у короткому слові поділився з присутнімим радісною вісткою що „меч Демокля", який висів над Інститутом у формі реальностевих податків, тимчасово віддалився, бо Інститут зробив договір з містом Ню Йорк і буде звільнений від залеглих (біля 275 тисяч долярів) і майбутніх податків під умовою, що буде далі продовжувати таку діяльність, як це було в останніх роках. Це рішення мусить перейти через певні бюрократичні дороги та процес законодавства, що може тривати ще кілька місяців і буде зв'язане з немалими коштами (адвокати і т. п.). Він подякував д-рові Ярославові Падохові від НТШ і адв. Степанові Яремі від УВАН за співпрацю у цих заходах.

Сьогодні, ще як ніколи, твердив інж. Назаревич, Інститут потребує великих фондів, щоб мати змогу продовжувати свою діяльність і провести основний ремонт і реставрацію будинку до його первісного стану, що коштуватиме приблизно 500 тисяч долярів. Інститут потребує також зросту членства не тільки з фінансових причин, але також для мобілізації добровільців для здійснення намічених плянів.

У мистецькій частині цього вечора взяв участь вокальний ансамбль „Намисто" з Вашінґтону під музичним керівництвом Петра Круля з допомогою Олега Звадюка. Шість вродливих панночок чи пань (не випадало нам питати про їх подружній стан), а саме: Наталка Захарченко, Віра Зводюк, Христя Кузьмович, Віра Пилипець, Марта Ясінська та Ірена Ясінська—проспівали у двох частинах, у кожній з них одягнені у різні, але із смаком проєктовані стилеві одяги, серію пісень легкого жанру під акомпаньямент під технічним оглядом досконало записаної на платівку музики.

Після цього мініятюрного концерту присутні при чарці вина і смачній перекусці відсвяткували неформально 35-ліття існування Українського Інституту Америки,

ДОПОВІДЬ ПРОФ. О. ПРІЦАКА

Того ж дня, 15-го жовтня, попереджуючи офіційне відкриття сезону УІА, відбулась перша із серії лекцій Українського Наукового Інституту Гарвардського Університету доповідь проф. Омеляна Пріцака на тему „Україна між двома тисячоліттями". Доповідач розповів про розвиток культури в Україні у першому тисячолітті, який проходив у дуже несприятливих обставинах у порівнянні з народами Західньої Европи, де культурне життя зосереджувалось по містах, в той час як українське населення групувалось по селах і хуторах, відмежоване від культурного світу. Щойно у XX столітті урбанізація України зросла. Коли перед Першою світовою війною було в Україні 83,5 відсотків селян і 16,5— міщан, то, згідно з переписом 1981 року, занотовано 66 відсотків міського і 34— сільського населення. Одначе, цей зріст міського населення приніс користь радше чужій міській культурі: польській на західних землях (Галичина) і російській на східніх.

Щоб виробити нашу національну гордість, ми мусимо створити нашу власну міську культуру і зцементувати сильну, динамічну й національно свідому силу.

Для осягнення цієї мети, проф. Пріцак подав такі пропозиції: до святкування 1000-ліття християнства в Україні ми повинні створити: а) корпус молодих людей, талановитих, відданих українській справі, які простудіювали б і науково вглибились у нашу історію і створили б інвентар національних скарбів творчости українського народу на протязі останнього тисячоліття; б) виховання священиків для міського населення; в) з'єднання сил, солідарности, розвиток молодих талантів; г) створення комісії для збирання статистичних даних про українців і їх надбання та ґ) інституцію, яка б слідкувала за розвитком подій в українському суспільстві.

Ця цікава й актуальна лекція викликала жваву дискусію, а доповідач дуже обширно відповідав на запитання.

ЗАСІДАННЯ РАДИ ДИРЕКТОРІВ

Два пленарні засідання Ради директорів УІА, які відбулись 21-го і 28-го жовтня ц. р., займались, в першу чергу, справами реальностевого податку, здобуттям фондів для опіки над українськими сеньйорами та організацією річних загальних зборів УІА. На цих засіданнях на пропозицію голови Організаційної комісії УІА д-ра Степана Вороха затверджено такі особи членами Інституту: Станислав Берегулька, д-р Всеволод Когутяк, інж. Богдан Котис, Віра Кушнір, інж. Антін Мурований, мол., Сузанна Франсис Назаревич, проф. д-р Богдан Осадчук (Берлін), Юрій Пастернак, адв. Андрій Рак, Владика Андрій Кущак, Франсис Р. Назаревич, д-р Юрій Дицьо і ред. Роман Чайковський.

На внесок д-ра Ростислава Сочинського, голови Комісії Громадських Зв'язків, затверджено як члена цієї Комісії Марту Скорупську, колишню головну редакторку „Сучасности".

За інформаціями про найближчі імпрези Інституту, аплікаціями членства і пересиланням пожертв просимо звертатись на адресу: Ukrainian Institute of America, 2 East 79 th St., New York, N. Y., 10021; tel.: (212) 288-8660.

У наглих випадках і в потребі допомоги старшим громадянам слід телефонувати (вдень і вночі) на число (212) 772-8489.

СПОРТОВІ ВІСТІ

Редаґує Омелян Твардовський

УСВТ „Ч. Січ" — Вірменський СК 2:0

Юніон, Н. Дж. — У цих передостанніх змаганнях осінньої рунди сезону „Мейджор Дивізії" Шейфер Ліґи Ню Джерзі зустрілися два потенційні кандидати на чемпіонів, хоч на це звання ще не можна відраховувати теж СК „Рому", П.А.Л. Пассейк і польських „Соколів". Саме з тієї „великої п'ятки" вийде чемпіон сезону 1983-84, але найбільші можливості на це мають саме „Ч. Січ" і вірменські спортовці, які під сучасну пору очолюють показник ігор.

Звітова зустріч пройшла досить цікаво і емоційно, і в ній „Січовики", головно в першій половині, мали значну перевагу, коли і здобули обидва переможні ґолі. Вже в п'ятій хвилині „бомбардир" Андрій Бакун з гарної акції свого нападу з далекої віддалі сильним ударом вмістив м'яч в сітку воріт вірменів 1:0. Три хвилини пізніше Андрій, майже з ідентичної позиції і віддалі, післав чергову „бомбу" в намічену ціль, цим разом воротар гостей з трудом зловив м'яч, але не втримав його в руках і Михайло Торій докінчив справу 2:0. До перерви „Січовики" створили ще декілька критичних ситуацій у підворітті вірменів, м'яч ще один раз побував в сітці їх воріт, одначе суддя відсвистав „оф сайд".

Після перерви симпатики обидвох дружин очікували „спалаху" дружини гостей, що до певної міри справдилося. Вірмени виявили більшу активність, частіше проводили контратаки, але успіху не осягнули. Оборона і знаменитий воротар „Ч. Січі" Маріян Хамуляк виявилися твердим горішком, який не змогли розкусити швидкі й завзяті гості. „Січовики", в свою чергу, не засіли на лаврах, а далі проводили гарні акції, створили знову добрі можливості до здобуття ґолів, але успішно їх завершити не вдалось. У 78-ій хвилині м'яч побував в сітці воріт вірменів, що його чудово післав Андрій Бакун, але цим разом не без помилки, не признав його бічний суддя, вказуючи знову на „оф сайд".

У 85-ій хвилині вірмени провели швидку контратаку, під час якої оборонець „Ч. Січі" „підкосив" на карному полі їх змагуна, і суддя призначив карний стріл. Цю нагоду здобути почесного ґоля зустрічі, знівечили самі гості, коли секунду перед виконанням стрілу їх змагуни перебігли лінію карного поля. М'яч побував в сітці воріт „Ч. Січі", але суддя із згаданої причини зарядив повторення стрілу, і цим разом виконавець безнадійно перестріляв. Таким чином, „Січовики" вийшли переможцями третім з черги „сухим" вислідом сезону, що треба завдячувати енерґійній обороні і вже згаданому воротареві. Лідер „бомбардирів" ліґи Андрій Бакун підніс своє конто до 14-ти ґолів сезону. До закінчення першої рунди ігор „Ч. Січі" залишилися залеглі змагання з польськими „Соколами", однак, в наступних тижнях наша дружина має визначені гри за чаші (аматорську ЗСА і Ню Джерзі). Склад „Ч. Січі" в цих змаганнях: М. Хамуляк, Ю. Бакун, Д. Матіяш, Д. Зулійо, Д. Ромійо, М. Берман, А. Бакун, Р. Букачевський, Д. Бакун, Д. Брієнза, д-р В. Бакун, Р. Саба, М. Торій.

Показник табелі ігор „Мейджор Дивізії" 14-го листопада 1983 року:

	Ігор	Точок	Ґолів
УСВТ „Ч. Січ"	8	12: 4	19: 4
Вірменський С.К.	8	12:4	17: 8
С.К. „Рома"	9	12: 6	14: 9
П.А.Л. Пассейк	7	11: 3	12: 3
Польські „Соколи"	7	10: 4	24:11
Насіменто СК	9	7:11	11:12
Доверс СК	8	5:11	7:20
Інтер-Сербія	9	5:13	7:20
Колюмбія СК	9	4:14	13:24
„Вісла" СК	8	4:12	3:17

(от)

УСК Ню Йорк - „Вайкінґс" СК 2:0

У чергових першенських змаганнях II-ої дивізії Космополітальної Ліґи, що відбулися 6-го листопада ц.р., перша дружина УСК-у здобула заслужену перемогу 2:0 з сильним клюбом „Вайкінгс". В звітових змаганнях успішно деб'ютував визначний змагун К. Радріґас, який в 5-ій хвилині здобув для УСК-у ведення 1:0.

Наша дружина володіла ініціятивою на протязі цілих змагань, у яких на відзначення заслужили Степан Коваленко, Богдан Жовтий і Михайло Паласьо. В 65-ій хвилині Караско з подачі Коваленка здобув другого і останнього ґоля зустрічі. Після цієї перемоги УСК займає п'яте місце в показнику табелі ігор в II-ій дивізії групи „Ред".

С. В-лі

УСО „Тризуб" — „Ерцґебірґе" 2:2

Дуже емоційні були змагання, що їх „Тризуб" розіграв у неділю, 6-го листопада ц.р., на гарній площі цього багатого німецького клюбу „Ерцґебірґе". Ці змагання вирішували, хто з трьох передових дружин „Мейджор Дивізії" Юнайтед Ліґи займе перше місце в показнику розгривок. Тому були вони дуже завзяті і навіть „загострі", особливо зі сторони німців, чого суддя, який потягав за господарями, часто не добачував. Перших 10-ть хвилин „Тризуб" мав перевагу і при цьому добру нагоду здобути хоч би двоє воріт. Не зважаючи на це, ведення 1:0 здобули німці з вільного стрілу. Після цього гра проходила рівнорядно, і обидва воротарі мали доволі роботи. Слід зазначити, що в цьому часі змагуни обидвох дружин допустилися багатьох помилок, особливо нападів, які перестрілювали ворота з найдогідніших ситуацій. Помилився і наш Санторе, який сам-на-сам з воротарем не потрапив в сітку воріт, але він же зумів в черговому поєдинку з воротарем німців здобути вирівнюючого ґоля 1:1. Ще одного здобутого ним ґоля суддя не признав.

Після перерви в 50-ій хвилині суддя чомусь знайшов причину і зарядив карний стріл до воріт „Тризуба", з якого „Ерцґебірґе" здобули знову ведення 2:1. Вирівняння 2:2 здобув для „Тризуба" Павло Насер, завдяки чому „Тризуб" залишився на першому місці в показнику розгривок осінньої рунди.

В передзмагу резерва „Тризуба" зазнала поразки вислідом 1:3. Молодші юнаки „Тризуба" 16-років і нижче перемогли своїх одноліток „Джермен-Ганґеріянс" вислідом 3:2. Ґолі для „Тризуба" стрілили М. Качай 2 і Р. Осідач.

М.С.

DESTINATION	Dept. Date	Price	
PERU	02, Dec.1983	$ 419.00	
CURACAO	05, Jan.1984	359.00	
BARBADOS	09, Jan.1984	399.00	
GRAND BAHAMAS	10, Jan.1984	369.00	
MARTINIQUE	16, Jan.1984	429.00	
PERU	16, Jan.1984	429.00	
ST. THOMAS	18, Jan.1984	499.00	
SANTO DOMINGO	20, Jan.1984	329.00	
CANARY ISLANDS	24, Jan.1984	489.00	
BARBADOS	30, Jan.1984	409.00	
PERU	30, Jan.1984	449.00	
ACAPULCO	31, Jan.1984	529.00	
CARACAS	02, Feb.1984	399.00	
MARTINIQUE	06, Feb.1984	459.00	
ST. THOMAS	08, Feb.1984	499.00	
RIO DE JANEIRO	08, Feb.1984	659.00	Chicago dept
CARTAGENA	10, Feb.1984	399.00	
ACAPULCO	14, Feb.1984	599.00	
CARACAS	16, Feb.1984	449.00	
DISNEY-FLORIDA	22, Feb.1984	279.00	
ST. THOMAS	29, Feb.1984	499.00	
PERU	05,March 1984	459.00	
CANARY ISLAND	06,March 1984	499.00	
RIO DE JANEIRO	07,March 1984	599.00	
CARACAS	08,March 1984	429.00	
SANTO DOMINGO	09,March 1984	349.00	
GRAND BAHAMAS	20,March 1984	429.00	
DISNEY-FLORIDA	21,March 1984	279.00	
ST. THOMAS	21,March 1984	499.00	
CURACAO	22,March 1984	399.00	
CANARY ISLANDS	03,April 1984	499.00	
RIO DE JANEIRO	04,April 1984	629.00	Chicago dept
SANTO DOMINGO	06,April 1984	349.00	
LAS VEGAS	06,April 1984	349.00	
GRAND BAHAMAS	10,April 1984	399.00	
ACAPULCO	10,April 1984	559.00	
DISNEY-FLORIDA	11,April 1984	279.00	
RIO DE JANEIRO	11,April 1984	599.00	
CURACAO	12,April 1984	449.00	
SANTO DOMINGO	13,April 1984	399.00	
MARTINIQUE	16,April 1984	499.00	
PERU	16,April 1984	499.00	
ST. THOMAS	18,April 1984	499.00	
CARACAS	19,April 1984	379.00	
CARTAGENA	20,April 1984	379.00	
LAS VEGAS	20,April 1984	349.00	
BARBADOS	23,April 1984	429.00	
ACAPULCO	24,April 1984	529.00	
MARRAKECH	24,April 1984	529.00	
CANARY ISLANDS	24,April 1984	479.00	
RIO DE JANEIRO	25,April 1984	549.00	